A gyermek Jézusról nevezett Lisieux-i kis Szent Teréz

Szent Teréz megtalálta a maga kis útját alázatban, egyszerűségben, Isten iránti bizalomban. Hivatását így foglalja össze: „Anyámnak, az Egyháznak szívében szeretet leszek.” Isten segítségével akarjuk járni életünk útját, megtalálni mi is hivatásunkat, és megmaradni az Istentől rendelt úton.

Teréz 1873. január 2-án született Franciaországban, Alencon-ban. Csipkegyáros szülők utolsó, kilencedik gyermeke volt. A keresztségben a Mária, Franciska, Teréz neveket kapta. Apja Martin Szaniszló, anyja Guerin Mária-Zelia volt, házasságuk előtt mindketten szerzetesek szerettek volna lenni, de Isten akarata más volt. Szüleik is vallásos emberek voltak, már a gyermekek is nagyon komoly vallásos életet éltek. Öt éves korában elvesztette édesanyját és ekkor, 1877. november 16-án Lisieux-be (olv.: liziőbe) költöztek, ahol Paulina nénje lett kismamája. Sokat tanult nővérétől, azonban az karmelita apáca lett. A kis Teréz a válásba súlyosan bele betegedett, már lemondtak róla. Testvérei imádkoztak érte a betegágy mellett, bágyadtan nézett fel a beteg, az ágy mellett álló Szűzanya szoborra tekintett és a szobrot megelevenedni látta.

Csodálatosan felgyógyult, és nemsokára elsőáldozó lett. Ezután minden igyekezetével a hivatásáért küzdött. Már kilencévesen kérte felvételét a karmelita nővérekhez - mindhiába. Tizenötévesen ismét próbálkozott: kikönyörögte nővérétől, hogy előbb ő, Teréz mehessen a szerzetbe; kikönyörögte apjától, hogy beleegyezzen a rendbe vonulásba.

A Kármell elöljárói azonban a nagykorúság előtt nem akarták felvenni, hiába volt a püspökhöz küldött fellebbezés is. Egy pápai fogadáson, kijátszva az őrök éberségét, XIII. Leó pápa trónusa elé térdelt Teréz, de a kérésre a pápa is csak kitérő választ adott. Ekkor felajánlotta magát: legyen a kis Jézus játékszere, labdája, amivel Jézus bármit tehet, csak öröme teljék benne.

Végül is 1890. szeptember 8-án (17 évesen) fogadalmat tehetett. Sok-sok testi és lelki szenvedés kínozta: édesapja sorozatosan kapta a szélütéseket, végül meghalt; fájdalmai voltak. A bántásokat szótlanul tűrt; soha nem panaszkodott; magányosság gyötörte; kételyei voltak. Szentnek készült, de alázatosan tudta, hogy a szentek nagyon nagyot tettek már a szentségük érdekében. Ő még nagyon kicsiny hozzájuk képest, de ezt a "kis utat" tökéletesen

akarta végigjárni. Meg akarta az embereket tanítani erre a "kis útra": szórják az apró áldozatok virágait Jézus felé.
Tüdőbajban halt meg, 1897. szeptember 30-án, 25 évesen, ragyogó arccal. Utolsó szavai voltak: "Istenem szeretlek". Már 1923-ban boldoggá, 1925. május 17-én szentté avatták.

1925. december 14 óta a missziók főpártfogója, 1944 óta pedig Franciaország második pártfogója.
Példája:
Kis dolgainkat mind ajánljuk fel Istennek!
Legyen mindenem az övé, csak örüljön neki.
Ne mutassam ki másoknak az elégedetlenségemet.

Kis szent Teréz a kis út szentje. A napi apró jótettek, imádságok, önfeláldozás útját járva jutott egészen közel Istenhez. A mindennapok hűségét szeretnénk eltanulni tőle.

Október (melyet szent Teréz napjával kezdünk) a Szűzanya hónapja. A napi rózsafüzér lehet ebben a napban az apró jót, amit csak Isten lát, és amivel naponta szolgálatára lehetünk embertársainknak. Ebbe beleférhet az is, hogy nem fogadnak be, nem fogadják el áldozatunkat az emberek. Mi mégis szívesen tesszük, mert tudjuk, hogy Isten kedvéért, Isten iránti szeretetből vállaljuk életünk apró áldozatait.